

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] fællers produkter i lige så mange udsalg, de ønsker. Det er jo en kendt sag, at man fra en del af handelens side — måske størstedelens — ser med allerstørste skepsis på disse bestemmelser og kunne ønske dem ændret. Jeg tror dog, at disse forhold har så lidt med det, vi her behandler, at gøre, at det næppe vil være rigtigt at drage dem ind i forhandlingen på dette tidspunkt og dette sted. Når det ærede medlem mener, at der ikke er noget i vejen for, at vi kan behandle dem i det udvalg, der ønskes nedsat, tror jeg i og for sig, det ærede medlem er fuldt ud klar over, at han herved tillægger disse spørgsmål en noget mindre rækkevidde, end de har, idet de vil rejse en lang række saglige og politiske problemer, som jeg ikke tror man skal blande sammen med ejendomsmæglerlovens behandling. Det samme må i og for sig gælde de problemer, det ærede medlem rejste vedrørende de handelsrejsendes ret til at udstille varer og arrangere mannequinopvisninger på hoteller, også i byer, hvor de ikke har noget næringsbrev. Jeg kan være enig med det ærede medlem i, at der sikkert er behov for at få dispensationsbeføjelser indføjet i næringsloven, der kan gøre disse gennem lang tid forekommende fremgangsmåder lovlige påny, men om dette skal blandes sammen med ejendomsmæglerproblemet, vil jeg stille mig noget tvivlende overfor.

Det ærede medlem hr. Steen fremdrog forskellige formodede uklarheder i lovforslaget, bl. a. spørgsmålet om, hvordan udtrykkene „hovederhverv“ og „erhvervsmæssig“ skal fortolkes. At man i bemærkningerne til lovforslaget taler om „slægtninge“ kan næppe føre til, at det skal være den eneste undtagelse fra „hovederhverv“ og „erhvervsmæssig“. Efter min mening må man gå noget videre, men det er klart, at det er et fortolkningsspørgsmål, og at det er meget vanskeligt at finde en knivskarp definition. Jeg erkender, at der her er et problem, som jeg gerne ser drøftet i udvalget, og jeg håber, at man der vil kunne bidrage til, at vi kan nå frem til en så klar udtryksmåde som overhovedet muligt.

Det ærede medlem hr. Steen var endvidere inde på spørgsmålet om overdragelse af forretning og kom med den sagligt fuldt ud berettigede bemærkning, at når der bør gælde bestemte betingelser for at omsætte fast ejendom, bør der gælde lignende bestemmelser for omsætning af forretninger. Vanskeligheden på dette punkt — og jeg vil tilføje, at problemet er blevet meget nøje over-

vejet både i ejendomsmæglerkommissionen og i handelsministeriet — består i at begrænse udtrykket „forretning“. For hvad er en forretning? Enhver erhvervsvirksomhed er praktisk talt en forretning, og det, der især frembyder problemer, er vel de mindre detailudsalg, hvor der forekommer det, som i bemærkningerne til lovforslaget er betegnet som „skuffelser“, lige såvel som ved ejendomsomsætninger. Men kan vi finde en fornuftig definition også på dette punkt gennem udvalgsarbejdet, vil jeg være overordentlig villig til ligeledes at tage dette problem op.

Det ærede medlem hr. Bjørner tog sit udgangspunkt i intet mindre end grundlovens § 81 og talte varmt for den grundlovssikrede frihed til at udøve erhverv. Det forekommer mig, at det ærede medlem mente, at med denne frihed havde de vise grundlovsfædre især tænkt på friheden til at lade sig snyde ved ejendomshandel. Jeg for mit vedkommende og alle de øvrige ordførere har jo ikke villet lægge helt den samme mening i de vise grundlovsfædres ord.

De mange lyriske passager og generelle politiske bemærkninger, der iøvrigt faldt fra det ærede medlems mund, som bladene falder af træerne i en oktoberstorm, skal jeg iøvrigt lade være med at komme nærmere ind på.

Hermed takker jeg for den saglige behandling, lovforslaget har fået, og håber, at vi gennem udvalgsarbejdet kan nå frem til den mest hensigtsmæssige løsning af disse problemer.

Weikop: Jeg går ud fra, at den højtærede handelsminister gjorde sig skyldig i en fortalelse, da han sagde, at jeg havde rejst nogle problemer i forbindelse med ejendomsmæglerloven — her er jo tale om regler for ejendomsmæglere i næringsloven. Det forekommer mig at være ganske naturligt, at jeg, når den højtærede handelsminister — selv om det i forhold til næringslovens øvrige paragraffer kun drejer sig om en lille ændring — foreslår en sådan ændring, der dog må betegnes som vigtig, rejser nogle andre spørgsmål i denne forbindelse. Og helt naturligt er det, når jeg er bekendt med, at der er rettet henvendelser til handelsministeriet så langt som 2—3 år tilbage. Jeg finder det derfor naturligt, at disse spørgsmål eventuelt også bliver taget op til drøftelse. Selv om dette kan give anledning til meget store drøftelser om hele næringslovsproblemet, tror jeg ikke, det behøver at gøre det, og i hvert fald er det givet, at man med lethed vil kunne rette det lille, men altså vigtige forhold vedrørende de handelsrejsende, som